

kommere ville ikke være i det, og jeg tror derfor, at det er en urimelig Vej at komme ind paa ligesom at stille saadanne Lovfigemænd op iftederfor at holde sig til selve Loven. Jeg tror altsaa, at vi maa staa fast paa, at det er Grundlovens Bestemmelse, som bliver den afgjørende, og denne løb i sin lakoniske Kortheit i Grundloven af 1849 saaledes: „Rigsdagsmændene erholde et dagligt Vederlag“; den nye Grundlov tilføjer: „hvis Størrelse bestemmes ved Valgloven“. Der kunde nu være megen Fristelse til at benytte som Argument eller Middel til at skaffe sig en Mening om, hvad der hermed menes, forskjellige Betragtninger fra den omstændighed, at Provindsialstænderanordningen, at f. Ex. Valgloven for Island af 1877, ligesom ogsaa vor Valglov af 1867, udtrykkelig tilføjer dette: „som beregnes for Samlingstiden“, og slutte saaledes, at, da man har fundet den Tilføielse nødvendig, ligger den ikke allerede i Grundloven. Jeg giver Afslad paa dette Argument og tillægger det ikke nogen-somhelst Vægt. Jeg bærer mig rigtignok ligesaa lidt for det andet Argument, som siger: Ja, hvad der her er sagt i Provindsialstænderloven og andre Steder, er kun en Lydeliggjørelse og fylldigere Udtalelse af, hvad der allerede ligger i Ordene. Det er Argumenter, som man aldrig kan komme nogen Vegne med, thi det paatrænger sig ikke som logisk Nødvendighed, enten at det er nogle Nyt, der er tilføjet, eller at det kun er en fylldigere Udtalelse af, hvad der allerede ligger i Begrebet. Det Spørgsmaal, som jeg mener, maa være afgjørende, er dette: Giver Grundloven nogen Mening, naar man bringer en saadan Ordning tilveie, hvorefter det daglige Vederlag beregnes for Mandattiden, som jeg kort vil udtrykke det, og dersom man maa besvare dette Spørgsmaal bekræftende, bliver da derved maasse noget enkelt Ord af Grundloven betydningsløs, hvad man jo ikke nogenfinde er berettiget til at forudsætte, og dersom dette ogsaa benægtes, kommer egentlig Hovedspørgsmaalet: hvad er egentlig den levende Tanke i Grundlovsbestemmelsen, og lader den nye Ordning sig forene med den? Hvad det Første angaar, synes jeg, at man altid maa indrømme, at det er soleklart, at Grundloven vil give Mening, selv naar man tænker sig den suppleret med det, der her foreslaas, nemlig saaledes at dette Vederlag beregnes for Mandattiden, og at denne Lov vil give en anvendelig Lovbestemmelse. Det er ligesaa utvivlsomt, som at denne Bestemmelse, hvis den overhovedet bliver til Lov, er en anvendelig Regel, som man ikke kan tilbagevise ved at sige, at Grundloven bliver meningsløs, hvis denne Regel vedtages. Det Spørgsmaal kom meget stærkt frem fra en Side i Landstinget, ligesom det ogsaa er omtalt her idag: Naar der staar: dagligt Vederlag,

bliver da dette Ord „dagligt“ ikke betydningsløst, hvis vi beregne det paa den Maade, der her er foreslaaet, thi det maa jo indrømmes, at i Resultatet er det aldeles ligegyldigt, enten 1,825 Kr. fastsættes som et Aarsvederlag, eller man siger: det fastsættes ved, at Vedkommende faar 5 Kr. daglig i 365 Dage. (En Stemme: Skubaar.) Ja, det tager jeg intet Hensyn til; det Argument vil jeg ialfsald opgive at benytte, derved bliver ligegodt 1,825 Kr. Resultatet, og hvad fornuftig Mening kan Grundloven faa have med stærkt at pointere, at det skal være et dagligt Vederlag. Det bliver jo ganske betydningsløst, det bliver et Narreri, naar Grundloven tilføjer dette Ord, det var aldeles tilsværeligt at sige: Vederlag, thi derpaa kan intet fornuftigt Menneffe, end sige Grundloven lægge nogen Vægt, enten det udkommer ved en Beregning af 5 Gange 365, eller ved en Beregning af 1,825 Gange 1. Dertil vil jeg nu bemærke Følgende, at det, at der staar „dagligt“ Vederlag for det Første — hvad jeg lægger stærkest Vægt paa — har en meget stor faktisk Betydning; men dertil kommer jeg tilbage, naar jeg kommer til at berøre det, som efter min Mening er det egentlige Afgjørende: Hvorledes staar den nye Ordning i Forhold til Grundlovens Tanke med denne Bestemmelse? Jeg vil da tillige paavise, at der dog ogsaa er visse og ikke betydningsløse retlige Følger og Forskille beraf, at det beregnes som dagligt Vederlag og ikke som Aarsvederlag. Naar man forrest vil bruge en saadan Tidbestemmelse til at beregne Vederlaget efter, betyder det ikke blot det, at man giver et Middel til, et Tidmaal til at regne og beregne Størrelsen og ubregne den samlede Størrelse for et vist længere Tidrum. Nei, man bestemmer tillige noget Andet, hvis man bruger det korrekt, nemlig den Tidsheds, med hvilken man regner, og saaledes har man altid gjort med Rigsdagsdiæter, man har regnet med Dage, o: Ingen faaar mindre end for 1 Dag, det er det Mindste, enten har han tjent — hvis jeg maa bruge det Udtryk — Vederlaget for hele Dagen, eller ogsaa har han slet ikke tjent Noget. Man regner ikke med mindre Størrelser, Timer, Halvdage osv. Det er det One. Det Andet er det, at, naar Dagen er til Ende, naar altsaa Forudsætningerne ved den nye Tidsheds Begyndelse ikke er tilfede, at Vedkommende ikke er Rigsdagsmand denne Dag, faaer han heller ikke Diæter. Ganste anderledes forholder det sig med de praktiske Tilfælde, hvor vi have at gjøre med Aarsvederlag, nemlig ved Embedsmændenes Lønninger. Det er et ufalskændigt Udtryk, at det er Aarsløn. Det Rigtige med Hensyn til dette Spørgsmaal er at sige, at det er Aarsløn. Det er jo ordnet saaledes ved Loven af 30te Juni 1850. Det er jo givet,